

BABUȘKA

basă rusec

Într-un oășel îndepărtat dintr-o țară aproape mereu acoperită de zăpezi, trăia o bătrână pe nume Babușka. Într-o seară de decembrie, bătrâna tocmai pusese câteva lemne în sobă și tricota în fotoliu, când auzi o bătaie în ușă.

— Cine să fie, pe ninsoarea asta? se întrebă Babușka.

În prag stăteau trei bărbați cu straie lungi. Nu păreau de prin părțile acelea – probabil erau drameji veniți de departe, pe care gerul îi îndemnasese să caute adăpost. Bătrâna a zărit că purtau cu ei clondire cu uleiuri aromate și cutiuțe aurite.

— Îndură-te de noi, măicuță, i-a zis unul dintre bărbați, și primește-ne o clipă, să ne încălzim. Ne așteaptă o călătorie lungă!

— Pofțiți, pofțiți! i-a îndemnat bătrâna.

Le-a pus fiecare dinaintea câte o farfurie cu supă și o cană cu ceai, iar bărbații au mâncat și s-au încălzit apoi lângă sobă.

— Babușka, noi suntem trei magi și mergem să-i ducem daruri pruncului Iisus Hristos, cel care va învăța lumea despre puterea dragostei și a iertării! O stea strălucitoare ne îndrumă pașii. Acum, că viscolul a mai spulberat norii, sperăm să o zărim din nou și să putem pleca.

— Oh, mi-ar plăcea și mie să-l văd pe pruncul Iisus! le-a zis bătrâna, cu un licăr în priviri. Dar e prea târziu...

— Niciodată nu e prea târziu, Babușka, i-au zămbit magii la plecare.

În noaptea aceea, bătrâna n-a putut închide un ochi. Tot gândindu-se la vorbele magilor, simțea că inima îi dă ghes să pornească și ea în minunata călătorie spre locul nașterii lui Iisus. Așa că a doua zi a strâns într-un sac toate jucăriile rămase de la nepoți pe care le mai avea, cu gând să ducă și ea ceva în dar pruncului, a îmbrăcat straie groase, și-a luat toiagul și a pornit la drum.

Da, deși se înnoptase și cerul era senin, steaua despre care îi povestiseră magii nu se zărea nicidecum. Iar Babușka a mers, și-a tot mers, dar la ieslea din Betleem unde s-a născut Iisus n-a mai ajuns.

După o vreme, a uitat drumul înapoi spre casă, așa că rătăcește și azi, pesemne. Iar în fiecare noapte de Crăciun intră pe nesimțite în casele unde sunt copii și lasă lângă brazii împodobii jucării din sacul său peticit.

— Da, mi-ar plăcea să te am oaspete în iarna asta!

Lângă brad se înalța un pin semeț, care a promis să-i ajute și să-i ferească de vântul puternic al iernii. Mai încolo, un ienupăr a întins și el o crenguță de ajutor și i-a promis privighetorii hrană pe săturate: bobیțele de ienupăr sunt foarte bune pentru păsări! Și uite-așa, cu ajutorul celor trei prieteni, privighetoarea avea acum un cuib călduros, ferit de vânt, și suficiente bobیțe cât să nu moară de foame peste iarnă.

Copacii de la marginea pădurii s-au mirat:

— Eu prefer să nu-mi bat capul cu necunoscuți, a zis salcia.

— N-am vrut să-mi pun ghindele la bătaie, a recunoscut stejarul.

— De ce-aș vrea să am grijă de-o zburătoare ciudată?! a întrebat mesteacănul cu indiferență.

Cei trei copaci erau foarte mândri de purtarea lor.

În seara aceea, Vântul de Miazănoapte s-a apropiat de pădure. A pufnit de câteva ori, în joacă, și suflarea lui înghețată a scuturat frunzele copacilor. Tare mult îi mai plăcea să vadă crengile goale, era distracția lui preferată! Așa că s-a dus la tatăl său, Regele Crivăț, și l-a întrebat:

— Tată, pot să spulber toate frunzele copacilor?

— Nu. Copacii care au fost buni cu privighetoarea pot să-și păstreze frunzișul.

Așa că Vântul de Miazănoapte nu s-a atins de ei, iar bradul, pinul și ienupărul au rămas verzi întreaga iarnă. Și verzi sunt încă, deși privighetoarea a zburat, de atunci, de multe ori până în țările calde și înapoi...

ELFII ȘI CIZMARUL

după Frații Grimm

Crăciunul era aproape, dar în căsuța cizmarului cel sărac nu se simțea aer de sărbătoare. Lemnele pentru foc erau pe terminate – tocmai acum, când gerul decora ferestrele cu flori de gheață –, iar cizmarul nu mai avea decât o singură bucată de piele, care-i ajungea taman pentru o pereche de ghete.

În seara aceea, cizmarul și-a pregătit și rânduit cu grijă uneltele, cu gândul să se apuce de lucru dis-de-dimineață. Dar, în zori, când intră în atelier, rămase mut de uimire: pe masă, perechea de ghete era gata făcută! Pielea fusese croită perfect, iar cusăturile erau desăvârșite! Cizmarul le întoarse pe toate părțile, dar nu putu să le găsească niciun cusur.

Curând, clinchetul clopoțelului de la intrare vesti un client. Bărbatul ceru să probeze o pereche de ghete, care i se potriviră atât de bine, încât plăti pentru ele de două ori prețul cerut de cizmar.

Bucuros, cizmarul cumpără lemne și suficientă piele pentru două perechi de ghete. Seara, își pregăti din nou toate cele trebuincioase ca să înceapă lucrul în zori și merse să se culce.

Înainte de răsăritul soarelui, cizmarul intră în atelier. Dar, ce să vezi? Pe masa de lucru stăteau două perechi de ghete noi, gata lustruite.

— Mare minune! mormăi cizmarul în barbă, nemaștiind ce să creadă.

Ghetele s-au vândut, din nou, în doar câteva ore, iar din banii primiți cizmarul și-a cumpărat piele cât pentru patru perechi de ghete. Însă taina prin care, dimineața, lucrul era gata făcut nu-i dădea pace.

— Oare cine se strecoară, noaptea, în atelierul meu? Nu-i lucru curat, femeie, să știi! și-a arătat cizmarul îngrijorarea în fața nevastă-sii.

— Păi hai să vedem! Lăsăm lumânarea aprinsă și ne ascundem în spatele dulapului!

Zis și făcut! În acea seară, cizmarul și soția sa nu s-au dus la culcare, ci s-au ascuns în atelier, așteptând să vadă prin ce minune ajung ghetele gata făcute dimineața.

